

Zomerloof

Jackie van Laren bij Boekerij:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

De meisjesmagneet

Thuiskomen

De *Onder de bomen*-serie

Lentegroen

Zomerloof

boekerij.nl

Jackie van Laren

Zomerloof

Deel 2 van de *Onder de bomen*-serie

ISBN 978-90-225-9145-1
ISBN 978-94-023-1700-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6398-6 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2021 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

For I am the forest and you are the trees – Willie Nelson

Wat voorafging

Sylvie van Foreeste is in de lente samen met haar dochter Ties in De Grote Weijde komen wonen – het gebied en de boswachterij rondom de dorpen Lagerweijde en Hogerweijde, in de buurt van Hilversum. Ze vervangt de gepensioneerde boswachter Ter Haar, en haar komst brengt wel enige opschudding: een vrouw alleen, en dan ook nog een alleenstaande moeder, is niet wat iedereen in Hoger- en Lagerweijde als boswachter had verwacht. Toch maakt ze snel vrienden en is ze gelukkig met haar nieuwe werkplek. Voor zover de omstandigheden dat toelaten dan: de reden voor de verhuizing was geen gelukkige. Ze heeft gesolliciteerd op de baan nadat haar relatie met het schoolhoofd van Ties' basisschool in haar vorige woonplaats Olterloo was stukgelopen.

Ties moet behoorlijk wat moeite doen om haar draai te vinden op de nieuwe school: ze heeft maar een krappe drie maanden de tijd om nog wat klasgenoten te leren kennen en dan begint de zomervakantie al. Er zit een meisje bij haar in de klas, Eugenie, dat direct probeert een doelwit van haar te maken, maar daar komt gelukkig snel een eind aan als Ties per ongeluk in contact komt met graaf Woudenbergh, die op het lokale landgoed woont.

De graaf heet Freek en lijkt in eerste instantie een mensen-

schuwe, botte zonderling, maar blijkt bij nader inzien hyperintelligent, in dienst bij de AIVD als ethisch hacker en dodelijk verlegen, maar ook heel vriendelijk. Hij is in zijn jeugd gediagnosticeerd met asperger, maar heeft er altijd hard aan gewerkt om dat waar hij moeite mee heeft zo goed mogelijk te begrijpen en te analyseren. Hoewel hij erg onzeker is, is hij een stuk minder sociaal onhandig dan hij zelf denkt. Hij ziet iets van zichzelf terug in Ties – ze is erg goed met computers voor haar leeftijd – en er ontwikkelt zich een soort vriendschap.

Ties is door haar contact met de graaf meteen veel interessanter, en daarmee minder het slachtoffer van haar vervelende klasgenoten, en ze maakt toch nog een paar vrienden, onder wie een leuke jongen, Hans-Willem.

Freek raakt gaandeweg ook bevriend met Sylvie, vooral omdat die hem een duwtje in de goede richting geeft op het gebied van zijn uiterlijk. Na een paar kleine ingrepen, zoals het bedwingen van zijn verwilderde baard en het knippen van zijn lang uitgegroeide haar, en de aanschaf van wat nieuwe kleren, ziet Freek er eigenlijk best knap uit. Langzaam maar zeker komt hij een beetje uit zijn isolement, en blijkt hij zich beter te kunnen handhaven in het openbaar dan hij zelf dacht. Hij heeft zijn omgeving ook harder nodig dan ooit: op zijn landgoed wordt drugsafval gedumpt, en hij moet zowel de politie inschakelen als de lokale boswachter – Sylvie dus – om zijn landgoed toegankelijk te maken voor wandelaars, in de hoop dat dat verdere dumpings zal ontmoedigen.

Tussen Freek en Sylvie ontstaat de nodige aantrekkingskracht – ze komen er na een avond in het café achter dat ze nogal goed kunnen zoenen met elkaar – maar voor hen allebei is het niet het juiste moment om daar meer mee te doen. Sylvie denkt dat ze gewoon niet geschikt is voor een vaste

relatie, en Freek vindt van zichzelf dat hij er zowel emotioneel niet toe in staat is, zelfs al zou hij het misschien best willen, als dat het een fysieke onmogelijkheid is: hij worstelt in het grootste geheim met een aandoening die een relatie in de weg zou staan. Maar de vriendschap tussen hen groeit desondanks en er komt steeds meer wederzijds vertrouwen. Zo zeer zelfs dat Freek vlak voor het eind van het schooljaar, tijdens het eindfeest van de achtstegroepers, doet wat hij nog nooit heeft gedaan: hij vertelt met veel moeite aan Sylvie hoe afschuwelijk diezelfde avond voor hemzelf is verlopen toen hij op het punt stond om naar de middelbare school te gaan.

Sylvie krijgt meer inzicht in Freek: wat voor man hij echt is en wat hem heeft gevormd. En Freek – verrassend opgelucht na zijn openhartigheid – durft voor het eerst sinds heel lang te hopen dat iets in zijn leven zich nu toch echt, eindelijk, een beetje ten goede zal keren...

De zomervakantie is begonnen in De Grote Weijde, en Sylvie, Ties en nog wat mensen helpen Freek om een veldje op het landgoed Woudenbergh rijp te maken voor een mooi educatief en milieugericht project, georganiseerd door de basisschool in Hogerweijde: alle kinderen gaan, naar aanleiding van een initiatief van Ties, jonge bomen planten.

Sylvie

I

Geduldig voerde ze een dikke tak aan de gretige opening van de hakselaar. Het ding maakte een ongelooflijke herrie, maar hij was in ieder geval wel snel, en de snippers die eruit kwamen waren keurig klein. Om de uitblaasopening zat een witte manchet die de snippers naar een grote, vierkante kuubzak met vier ophanglussen geleidde, en die kuubzak stond weer op een aanhanger die achter haar Jimmy hing. Ze was uitgerukt met groot materieel vandaag; de werkschuur van Staatsbosbeheer was zo goed als leeg.

Het eerste wat ze had gedaan nadat ze hier, alweer ruim drie maanden geleden, aan het werk was gegaan, was een grote ronde door het bos maken, waarbij ze meteen een aantal bomen langs de grotere paden had geoormerkt voor groot onderhoud. Ze hield van zagen: de geur, het gevoel iets op te ruimen, en ja, toch ook wel de macht, waarschijnlijk. Zo'n grote, sterke zaag door het hout te voelen vreten had gewoon iets lekkers.

Het tweede wat ze had gedaan, was nalopen wat er allemaal in de werkschuur van Boswachterij De Grote Weijde zat, en ze was heel tevreden met wat ze had aangetroffen: alles was van een veel betere kwaliteit dan wat ze in Olterloo tot haar beschikking had gehad. Natuurlijk had ze zelf ook wel

wat: haar kettingzaag en haar dubbelloops jachtgeweer onderhield ze met liefde en precisie, en ze werkte het liefste met haar eigen spullen. Maar je kon toch moeilijk van een boswachter verwachten dat die zelf een hakselaar, een aanhangwagen en een arsenaal aan motorzagen in zijn of haar privé-bezit had?

Nu had ze, net als vorige week, alle beschikbare motorzagen plus haar eigen zaag uitgeleend en stond ze met de hakselaar bij de toegang tot een mooi, overzichtelijk veldje midden in het bos van het landgoed Woudenbergh. Over het veld verspreid waren verschillende mensen druk bezig het snoeisel in hanteerbare stukken te zagen, zodat die naar de hakselaar gesleept konden worden om tot wandelpadbedekking te worden vormalen. De resten van de vorige zaterdag (ze was gestopt met hakselen toen de kuubzak vol was) die netjes aan de rand van het veldje klaar hadden gelegen, had ze er al door gedraaid; nu moest ze wachten op nieuw hout.

Ties hielp hard mee: ze sleepte de door anderen afgezaagde takken en brokken naar haar moeder, samen met haar vriendin Gemma. Gemma's vader Johan – die de boerderij behorend bij het landgoed runde – was ook hard aan het werk met een grote motorzaag.

'Mam, wil je zelf ook niet even lekker zagen?' riep Ties over het gegier van de zagen en het gebrom en geknetter van de hakselaar heen terwijl ze de dikke tak die ze had gebracht zag verdwijnen.

Sylvie schudde haar hoofd en riep terug: 'Ik sta hier goed, hoor. Ik heb ervaring met versnipperen, beter dat ik het even doe dan een ander; die apparaten zijn best gevaarlijk. Pas jij ook op?'

'Jaha,' riep Ties, op een geërgerde pubertoon. Maar Sylvie wist dat ze niets meende van die ergernis, en ze rende vrolijk

lachend samen met Gemma het veld weer op, op zoek naar meer takken en stronken.

‘Ga Anoes anders even helpen!’ riep Sylvie. Anouschka was de enige vrouwelijke politieagent – er waren vijf politiemensen werkzaam bij Regio De Grote Weijde, van wie de joviale hoofdagent Van Breeuwijk er een was – en zij en Sylvie konden het enorm goed met elkaar vinden. Ze had geen seconde gearzeld toen Sylvie, eigenlijk half voor de grap, had gevraagd of ze vandaag ook zin had om te komen helpen, en ze had nog twee potige collega’s, Derek en Marten, zover gekregen dat ze er hun vrije zaterdagmiddag voor hadden opgegeven.

Het hele idee van de aanplant van jonge bomen, als project voor de basisschoolkinderen, was ontstaan naar aanleiding van de app die Ties had gebouwd, met een beetje hulp van Freek van Lynden, graaf Woudenbergh. Ze had, samen met Freek, haar bomenadoptie-app vol trots op school gepresenteerd, en Béatrice Altena Lankester, het schoolhoofd, had vervolgens sponsoring weten te regelen voor de aanschaf van jonge bomen. Freek had een veldje op zijn landgoed ter beschikking gesteld; het moest alleen nog worden ontdaan van ongewenste struikjes, stronken, wortels en opgeschoten kreupelhout. Dat was wat meer werk dan het in eerste instantie had geleken, maar het zag ernaar uit dat de klus vandaag aan het eind van de middag dan toch wel geklaard zou zijn.

Wat maar weinig mensen in De Grote Weijde wisten, was dat Freek en Sylvie op datzelfde veldje een paar weken eerder, toen ze nog bezig waren landgoed Woudenbergh voor te bereiden op openstelling voor wandelaars, volkomen onverwachts een forse wietaanplant hadden aangetroffen.

Van de wietplanten was intussen geen spoor meer te bekennen. Het opruimen was, op last van de politie, een taak

van de gemeente, en August Moelleux, de burgemeester en een goede kennis van Freek, had een uitermate professioneel ruimingsbedrijf in de arm genomen.

De politieagenten die nu driftig stonden te zagen wisten wat er was gebeurd, en ook Simon, de conciërge van Ties' school en een jeugdvriend van Freek, kende de recente voorgeschiedenis van het veldje. Maar de drie vaders van schoolgaande kinderen die Simon nog had weten op te trommelen en die zich onder Simons bezielende leiding in het zweet stonden te werken met een motorzaag of een spade, wisten van niets.

Sylvie bestudeerde ze een voor een, terwijl ze geduldig takken en stronken voerde aan de grommende hakselaar. De vaders die bereid waren geweest om de handen uit de mouwen te steken waren alle drie van haar eigen leeftijd, midden dertig, en Simon had haar toevertrouwd dat die ene, de vader van Jan-Paul uit groep zes – hij heette Wout – vorig jaar was gescheiden. Zijn vrouw was in Amsterdam gaan wonen; hij was grafisch ontwerper voor games en kon zijn werk grotendeels vanuit huis doen. Jan-Paul woonde door de week bij zijn vader, zodat hij op zijn school kon blijven, en ging in de weekends naar zijn moeder.

'Ideale kandidaat,' had Simon zachtjes maar veelbetekend tegen haar gezegd, toen de groep zich over het veldje had verspreid en Sylvie bezig was de hakselaar klaar te maken voor gebruik. Ze had hem verbaasd aangekeken.

'Ik weet wel dat je een beetje gezellig met Freek rommelt; was Simon verdergegaan, 'maar ik geef je veel meer kans bij zo'n type als Wout. Freek is net zomin geschikt voor een relatie met een vrouw als... ik dat ben,' en na die dramatische pauze had hij zijn ogen ten hemel geslagen en een geaffecteerd handgebaar gemaakt.

Simon viel op mannen, en hoewel hij dat normaal gesproken niet nadrukkelijk uitdroeg, kon hij af en toe, als feestnummer, met een enorme dosis zelfspot een archetypische homo nadoen, met alle maniertjes die daarbij hoorden. Simon kon zijn innerlijke supergay als met een schakelaar aan- en ook weer uitzetten. Dat bezorgde haar een halve lachstuip, vooral omdat hij qua uiterlijk – hij was een niet al te grote, wat gedrongen man met een baard, die het liefst in een tuinbroek en een geblokt overhemd rondliep – juist niets geaffecteerds had.

‘Ik rommel helemaal niet met Freek,’ had ze hikkend van de lach tegen Simon gezegd, ‘we zijn gewoon vrienden. Maak je nou maar niet druk; Freek en ik zijn echt dol op elkaar, maar we willen allebei geen relatie. Niet met elkaar, en ook niet met iemand anders.’

Nu tuurde Sylvie even naar Wout. Hij zag er helemaal niet verkeerd uit; bij een grafisch ontwerper voor games had ze toch al gauw het idee van een iets te dikke nerd met een sik, een brievenbusbril en een zwart T-shirt van een of andere obscure hardrockband, die met zijn bureaustoel verkleefd was en leefde van bezorgvoedsel. Wout was eerder mager, lang, pezig, hij had geen baard en ook geen bril en zijn shirt was wit. Althans, ooit was het wit geweest; intussen zat het vol vlekken en vegen, want hij was enthousiast aan het werk. Hij scheen er echt plezier in te hebben.

Anouschka bereikte, geholpen door Gemma en Ties, de hakselaar, met in hun kielzog een enorme stronk waar een paar dikke wortels uit staken.

‘Zo krijg ik dat er niet in,’ zei Sylvie fronsend.

‘Weet ik,’ zei Anoes met een grijns, ‘maar anders hadden we geen houvast gehad. Jij had hier toch zo’n handig takkenzaagje?’

‘Dat heeft een van jouw collega’s meegenomen.’

‘Wij gaan wel even wat kleiner spul halen, terwijl jullie over die stronk overleggen,’ zei Ties blijmoedig. ‘Kom mee, Gem, volgens mij heeft je vader al wel weer iets kleins wat we kunnen verslepen.’

‘Pff,’ zei Anouschka, grinnikend om al dat jeugdig enthousiasme. ‘Ze hebben er lol in, die meiden. Ik had trouwens wel gedacht dat er meer kinderen zouden komen helpen.’

‘Er zijn volgens Simon een heleboel gezinnen meteen met vakantie gegaan; die zijn nu natuurlijk nog niet terug. En ik heb het ook wel een beetje ontmoedigd, want het is niet helemaal ongevaarlijk en hoe meer kinderen, hoe meer supervisie er nodig is. Ties weet wel hoe het werkt, die is wel vaker met me mee geweest als ik groot onderhoud in het bos moest doen, en Gemma’s vader is er ook bij, vorige week ook al...’

‘Hmm,’ zei Anouschka instemmend, terwijl ze over het veldje uitkeek. ‘Die Wout...’ ging ze nadenkend verder, ‘was die er vorige week ook?’

‘Nee, die is nieuw. Opgetrommeld door Simon. Vind je hem leuk?’

‘Hmm...’

‘Simon probeerde hem ook al aan mij te slijten.’

Anouschka grinnikte. ‘Maar je bent toch al voorzien? Waar is Van Lynden eigenlijk?’

‘Freek? Extra benzine halen, voor de grote zagen. En nee, ik ben niet voorzien. Waarom moet ik toch de hele tijd aan iedereen uitleggen dat Freek en ik gewoon vrienden zijn? Hij wil niks, en ik wil ook niks, en verder kunnen we het gewoon heel goed met elkaar –’

‘Ja ja, dat zal best,’ viel Anouschka haar sappig in de rede.

‘Vinden! We kunnen het goed met elkaar vinden! Dat heb ik toch al eerder tegen je gezegd? We hebben de afgelopen

weken veel samengewerkt om het landgoed open te kunnen stellen voor wandelaars, hij heeft Ties geholpen met die app – nou ja, daarom staan we nu hier –, we hebben dat hele gedoe met die dumpings en dat wietveld gehad, en...’ Sylvie haalde haar schouders op.

‘En hij heeft op het eindfeest van groep acht twee weken geleden Reindert den Dekker weggejaagd toen die een potje tegen je aan kwam glibberen met zijn aangeschoten plofkop, en je hebt daarna met hem achter het fietsenhok staan zoenen.’

‘Hoe weet jij dat nou? En waarom heb je niet eerder gezegd dat je wist... eh...’ Sylvie was geschokt; ze hakkelde ervan.

‘Dat van Den Dekker heb ik afgelopen week via het roddelcircuit gehoord, en de rest... De school heeft cameratoezicht; een paar jaar geleden waren er wat van die opgeschoten jongens die niks te doen hadden en die het schoolplein gebruikten om een beetje pilletjes aan elkaar te verkopen en te klieren. Achter het fietsenhok was een favoriete ontmoetingsplaats. Ik krijg die beelden gewoon op mijn computer. Het zag er heel romantisch uit, hoor.’ Ze gaf Sylvie een grijns.

‘Dus nu weet het hele bureau...’ zei Sylvie aarzelend.

‘Nee, joh, ben je mal? Ik heb dat echt niet aan de grote klok gehangen; ik ben juist enorm goed in geheimen bewaren. En jullie deden toch niks onwettigs? Ik had toevallig dienst, en we houden dat plekje nog wel een beetje in de gaten, maar er gebeurt niet zo veel meer, behalve dat er wel eens een paar kinderen spelen. Of heel af en toe staan er twee stiekem te zoenen, als ze al een beetje voorlijk zijn. Dat zal altijd wel zo geweest zijn, en altijd wel zo blijven. Ik zie alleen niet vaak volwassenen daar staan,’ zei ze plagend, ‘dus het viel wel even op. Moest het zo nodig stiekem?’

Sylvie schudde haar hoofd. Ze kon maar beter niet aan

Anouschka vertellen dat ze de afgelopen twee weken, sinds dat bewuste moment, veel te veel over Freek had nagedacht. Heel vervelend; hij had dat zelf natuurlijk helemaal niet zo. Ze hadden elkaar nog wel een paar keer gezien, maar dat was allemaal om werkredenen geweest, en precies zoals ze had verwacht: hij had met geen woord meer gerept over dat moment achter het fietsenhok.

Hij had haar die bewuste avond mee daarnaartoe genomen, hij had haar met pijn en moeite verteld hoe hij op diezelfde plek verschrikkelijk was gepest door de kinderen die hem zo'n beetje zijn hele schooltijd in Hogerweijde op zijn kop hadden gezeten, en het was haar volkomen duidelijk geweest dat het hem bijzonder veel moeite had gekost om terug te gaan in de tijd en haar deelgenoot te maken van de verandering en angst die hij als twaalfjarige had doorstaan. Hij had er zelfs, overduidelijk volkomen tegen zijn zin, maar toch, een paar tranen bij gelaten, en Sylvie was diep geraakt door zijn kwetsbaarheid en zijn gevoeligheid. Ze had hem getroost, ze hadden een beetje geschuifeld op de flarden muziek die over het schoolplein waren gewaaid en ze hadden een beetje gezoend. Er was wel iets seksueels aan geweest, natuurlijk, maar nog veel sterker was er een gevoel van nabijheid geweest, van innigheid en vertrouwen, bijna een soort versmelting. Ze kon zich niet herinneren dat ze ooit zoiets had gevoeld bij een man, niet in al haar wilde avonturen voordat ze Ties kreeg, toen ze nog in Amsterdam had gewoond en haar vrijheid het hoogste goed had geleken, en niet toen ze, in haar eerste en enige – en tragische – poging tot iets van een vaste relatie, twee jaar met Marcus Rietberger was geweest. In Orleroo. Het leek bijna een leven geleden, lichtjaren ver weg.

Toen ze de muziek van het kinderfeest niet langer hoorden, had Sylvie bedacht dat ze maar beter terug naar binnen

konden gaan; ze had niet gewild dat Ties haar niet zou kunnen vinden. Freek was achter haar aan gekomen en had in eerste instantie haar hand gepakt, maar toen ze terugliepen over het schoolplein hadden ze elkaar weer losgelaten, met een blik die ze allebei hadden begrepen. Ze hadden verder niets gezegd.

Het was een moment geweest. Dat moment was voorbij.

Freek was niet meer mee terug naar binnen gegaan. Sylvie had hem zijn jasje teruggegeven – als een echte heer had hij het aan haar afgestaan omdat het buiten fris was – en hij had afscheid genomen met een ondoorgroendelijke blik en een knik. Ze had hem even nagekeken, hoe hij met die lange, soepele passen van hem over de parkeerplaats naar zijn aftandse jeep was gebeend, maar toen had de koele avondbries haar naar binnen gejaagd, waar ze haar uitgelaten, en uitgeputte, dochter had opgezocht. Ties had haar in de auto op weg naar huis de oren van het hoofd gepraat over het feest, en over hoe haar klasgenoot Hans-Willem, die ze Hawé noemde, haar ten dans had gevraagd. Ze hadden geschuifeld, en toen het nummer was afgelopen had hij haar op de wang gekust.

‘Is het nou aan, mam?’ had Ties gevraagd, met een frons.

‘Dat hangt ervan af,’ had Sylvie gezegd, haar hoofd vol met Freek en tegenstrijdige gedachten.

‘Nou,’ zei Anouschka nu, ‘als het niet stiekem hoefde, waarom ben je dan niet gewoon midden op het schoolplein plat op de bek gegaan met onze graaf? Dan was je ook meteen van die Den Dekker af geweest. Ik wil niet zeggen dat die man nou in- en inslecht is, maar wát een schuinsmarcheerder is dat, zeg! Hij heeft het ook wel eens bij mij geprobeerd, afgelopen voorjaar, maar toen heb ik gedreigd hem op de bon te slingeren.’

Sylvie moest zich even concentreren om haar gedachten

aan Freek in een rustig hoekje van haar hersenen te stallen voordat ze antwoordde. ‘Kan wel wezen dat het Den Dekker zou hebben afgeschrikt, maar dan had de hele Grote Weijde erover geroddeld, en daar zit ik nou ook weer niet op te wachten. Hoewel ik bang ben dat het al te laat is, als ik jou zo hoor. En waar had je Den Dekker in godsnaam voor willen bekeuren? Poging tot versieren?’

‘Ach,’ zei Anouschka filosofisch, ‘ze praten altijd wel ergens over. En ik heb hem toen bedreigd met een bekeuring voor het beledigen van een officier in burger, én seksueel wangedrag.’

Sylvie proestte het uit. ‘Serieus? Kun je daarvoor bekeurd worden?’

‘Was het maar zo eenvoudig. Maar in ieder geval: hij was zo weg. En om nou even terug te keren naar waar ik over begon: als jij verder geen interesse in die Wout hebt...?’

‘Ga vooral je gang,’ zei Sylvie. ‘Ik wil voorlopig helemaal niks.’

In de verte klonk het naderende, onmiskenbare motorgeluid van Freeks jeep en Sylvie keek over haar schouder. Ze kon er niets aan doen, maar haar hart sprong op in haar borstkas.

‘Behalve af en toe stiekem zoenen met Van Lynden,’ zei Anouschka met weer zo’n plagerige grijns. ‘Ik ga even bij Derek langs voor dat takkenzaagje.’

Anouschka liep weg en Sylvie gooide nog wat klein grut in de hakselaar. Ze zaagde met een wat grotere handzaag de dunnere wortels van de stronk en ze keek niet nog een keer over haar schouder.

Het motorgeluid was al even verstomd, en toen hoorde ze een dichtslaand portier, en daarna het geluid van knappende takjes.

‘Ik zet deze het liefst in de aanhanger,’ klonk Freeks stem, donker, rustig, en met een klein randje gruis.

Ze voelde het in haar binnenste kriebelen en kon het niet langer uitstellen: ze keek op.

Daar stond hij: in zijn eeuwige legerdumpbroek met camouflagevlekken en grote zakken, op bergschoenen en met een verwassen, oerlelijk olijfgroen t-shirt aan. Zijn halflange, dikke blonde haar zat deels in een rommelig soort staartje halverwege zijn achterhoofd en in zijn handen hield hij twee rode tienliterjerrycans.

‘Ja, doe maar,’ zei Sylvie, die ineens een droge mond had.

‘Ik wil liever niet dat er benzine in de bosbodem terecht komt,’ vervolgde hij, terwijl hij de zware jerrycans een voor een in de aanhanger zette met een achteloosheid alsof ze leeg waren.

‘Tuurlijk niet,’ zei Sylvie. Ze kon zich af en toe van harte verbazen over hoe gespierd hij was, en hoe weinig hij dat zelf in de gaten leek te hebben. Haar blik schoot even naar Wout, die helemaal achter op het veldje met Anouschka stond te praten, zijn veiligheidsbril op zijn voorhoofd geschoven en zijn oorbeschermers om zijn nek – goed zo, Anoes, dacht ze even, meteen de daad bij het woord – en toen weer naar Freek. Er kon zeker anderhalve Wout in Freek, misschien nog wel meer.

‘Wat is er?’ vroeg Freek.

‘O, niks,’ zei Sylvie, en toen kwam Derek aanlopen om het takkenzaagje terug te geven.

Freek

2

Hij had even een minuutje in zijn jeep gezeten voordat hij weer voldoende moed had verzameld om uit te stappen en met de benzine naar het veldje te lopen, waar hij wist dat allerlei mensen waren. Sylvie was er ook; dat was tegelijk een geruststelling en een reden om nog eens extra diep adem te moeten halen voordat hij uitstapte.

Ze was hier in haar functie als boswachter, niet voor de gezelligheid; ze bediende de hakselaar. Dat was potentieel een gevaarlijke machine en ze was erg gefocust op veiligheid, wat hij zeer waardeerde. Niemand mocht met een motorzaag aan de slag zonder eerst aan haar te laten zien dat hij of zij het ding in bedwang kon houden, en niemand mocht aan het werk zonder veiligheidsbril, en bij de grotere zagen ook niet zonder oorkappen. Ze was professioneel. Dat vond hij belangrijk: hij was zelf ook professioneel.

Tegelijk was ze intelligent, op een soort praktische, handige manier. Hij was dat zelf ook, dat wist hij heus wel, maar toch kon hij simpele oplossingen voor dagelijkse zaken soms totaal over het hoofd zien. Dat hij zijn haar bij elkaar zou kunnen binden bijvoorbeeld: hij had de afgelopen jaren met een enorme bos op zijn hoofd rondgelopen, bijna schuilend onder zijn baard en haar, maar het gebruik van een haarelastiekje

was niet bij hem opgekomen. Toen had Sylvie zijn baard gefatsoeneerd – hij hield het nu keurig wekelijks bij, wat voor hem de ideale balans opleverde tussen niet te veel tijd kwijt zijn aan zoiets onzinnigs als scheren en er toch niet uit hoeven zien als een verwilderde holbewoner – en zijn haar geknipt, en ze had gezegd: ik laat het lang genoeg zodat je het nog in een staart kunt doen. Hij had dat een keer geprobeerd, en het was hem bevallen. Nu deed hij het regelmatig, vooral als hij iets fysieks moest doen. Het was reuzehandig, maar als Sylvie het niet tegen hem had gezegd, was het idee waarschijnlijk niet bij hem opgekomen.

‘Er zit een lieveheersbeestje op je shirt,’ zei ze nu, en ze wees, maar stapte niet dichterbij.

‘Een verstekeling,’ zei Freek, met een blik op het lieveheersbeestje. ‘Als hij verstandig is blijft hij zitten totdat ik weer thuis ben.’ Hij kon zichzelf wel schoppen. Hij was ook altijd zo onhandig in sociale situaties; hij voelde dat hij stug en stijf overkwam, maar wist niet wat hij eraan moest doen. Heel vaak ging het eigenlijk juist goed met Sylvie; met haar kon hij zelfs zwijgen en dan merkte hij dat ze dat helemaal niet erg vond. Ze konden al even makkelijk praten, over het bos, over de openstelling voor wandelaars; ze vertelde wel eens grappige anekdotes over Ties en hij vertelde, meestal per ongeluk, ook wel eens iets over zijn werk, waar hij natuurlijk niet over zou moeten praten. Hij voelde zich er eigenlijk altijd prettig bij, bij haar gezelschap, maar om de een of andere reden wilde dat prettige gevoel vandaag niet komen. Terwijl ze toch vlakbij stond. Misschien waren het de andere mensen, die allemaal wel druk aan het werk waren, maar die – hij kon dat bijna op zijn huid voelen als iets roods en prikkelends – hen tegelijk ook in de gaten hielden.

Hij wist natuurlijk dat er werd gepraat in Hoger- en Lager-

weijde. Dat er over hem werd gesproken kreeg hij gratis bij de titel, hoewel hij een donkerbruin vermoeden had dat het bij hem minder ging over het feit dat hij de graaf was, maar meer over het feit dat hij zo zonderling was, en af en toe ook zo bot. Hij hoopte van harte dat mensen nu ook eens iets aardigs over hem zouden zeggen, zeker nadat hij afgelopen mei de feestweek had geopend. Dat was verrassend goed gegaan, ondanks het feit dat het een openbare functie was geweest, iets waar hij in de afgelopen jaren – eigenlijk min of meer sinds hij zijn studie had afgerond – steeds met een zo groot mogelijke boog omheen was gelopen.

Hij had een mooie middag gehad, afgelopen mei; hij had zich goed gevoeld en mensen waren vriendelijk, misschien zelfs wel enthousiast tegen hem geweest. Hij had aandacht gekregen van verschillende dames; dat kwam natuurlijk doordat Sylvie zijn haar en baard had gefatsoeneerd en doordat hij anders gekleed was dan normaal. Op advies van Ties en haar vriendin Gemma had hij een donkerblauwe jeans aangeschaft, en daarbij had hij een wit T-shirt en een jasje gedragen. Netjes, maar niet stijf. Het had prettig gezeten en hij had zich minder misplaatst gevoeld dan hij had verwacht. Dat hij de hele tijd glazen bier kreeg aangereikt had waarschijnlijk ook geholpen. Voor even was hij bijna normaal geweest; ontspannen in gezelschap en niet bang om een onvergeeflijke faux pas te maken, ondanks dat hij met een paar van de dames die hem blijkbaar interessant vonden, een praatje had gemaakt.

Van de weeromstuit had hij niet zo goed opgelet hoeveel van die glazen hij ook daadwerkelijk had leeggedronken. Toen was er in het overvolle café, 's avonds, zoals wel vaker gebeurde tijdens de feestweek, een vechtpartij uitgebroken, precies toen hij eindelijk met Sylvie in gesprek was geraakt.